

STEVE BERRY

HET COLUMBUS
MYSTERIE

DE FONTEIN

PROLOOG

Christoffel Columbus beseftte dat het beslissende moment naderde. Zijn gezelschap was de afgelopen drie dagen zuidwaarts door het weelderige woud van dit tropisch land getrokken, gestaag aan hoogte winnend. Van alle eilanden die hij sinds die eerste landing in oktober 1492 had ontdekt, was dit het mooiste dat zijn ogen hadden aanschouwd. Een smalle vlakte omringde de rotsachtige kust. Bergen vormden een in nevel gehulde ruggengraat, die zich vanaf het westen geleidelijk oprichtte en hier, in het oosten, zijn hoogste punt bereikte, bij de kronkelige keten van pieken die aan alle kanten opdoemden. Het merendeel van de bodem bestond uit poreus kalksteen, bedekt met vruchtbare rode aarde. Onder het dichte bladerdak van het oerbos bloeide een ongelooflijke variatie aan planten, allemaal gevoed door de constante, vochtige zeewinden. De inheemse bevolking noemde de plaats ‘Xaymaca’, en hij had te horen gekregen dat het ‘eiland der bronnen’ betekende – toepasselijk gezien de alomtegenwoordigheid van water. Daar het Castiliaans de X verving door een J, noemde hij het Jamaica.

‘Admiraal.’

Hij stopte en draaide zich om naar een van zijn manschappen.

‘Het is niet ver meer,’ zei De Torres tegen hem. Hij wees voor hen. ‘Omlaag over de helling naar het vlakke punt. Daarna voorbij een open plek in het woud.’

Luis had met hem meegevaren op alle drie de vorige reizen, waaronder de overtocht in 1492, toen ze voor het eerst voet aan land hadden gezet. Ze begrepen en vertrouwden elkaar.

Dat kon hij niet zeggen van de zes inlanders die de kratten sjouwden. Heidenen. Hij wees naar twee van hen, die een van de kleinere

kisten droegen, en maakte hun met handgebaren duidelijk voorzichtig te zijn. Het verbaasde hem dat het hout na twee jaar nog intact was. Het was nergens aangetast door houtworm, zoals vorig jaar bij de romp van zijn schip. Dat had hem op dit eiland doen stranden, waar hij een jaar lang aan zijn lot was overgelaten.

Maar zijn ballingschap was nu voorbij.

‘Je hebt een goede keus gemaakt,’ sprak hij in het Spaans tegen De Torres.

Geen van de inlanders verstond die taal. Hij en De Torres werden vergezeld door drie andere Spanjaarden, elk speciaal geselecteerd. De eilandbewoners waren gerekruteerd, of liever gezegd omgekocht, met de belofte van meer valkeniersbellen – snuisterijen waarvan het geluid hen leek te fascineren – op voorwaarde dat ze drie kisten de bergen in zouden dragen.

Ze waren bij zonsopgang vertrokken vanuit een bebost dalletje aan de noordkust, waar fonkelend koud water van een nabijgelegen rivier over gladde richels stroomde en poel na poel vormde, om uiteindelijk als een zilverige pluim in zee te storten. Het aanhoudend getjirp van insecten en de roep van vogels hadden steeds luider geklonken en bereikten nu een rumoerig crescendo. De tocht omhoog over de beboste helling had veel van hen gevergd; iedereen was buiten adem, hun kleding nat van het zweet, hun gezicht overdekt met vuil. En nu daalden ze opnieuw af, een groene vallei in.

Voor het eerst sinds lange tijd voelde hij zich weer jong.

Hij hield van dit eiland.

De eerste scheepsreis in 1492 was onder zijn persoonlijke leiding tot stand gekomen, tegen het advies van zogeheten geleerden in. Zevenentachtig mannen hadden zich op grond van zijn droom in het onbekende gewaagd. Decennialang had hij hemel en aarde moeten bewegen om de tocht gefinancierd te krijgen, eerst door de Portugezen, daarna door de Spanjaarden. De Capitulaties van Santa Fé, het verdrag dat hij met de Spaanse kroon sloot, hadden hem een adellijke status beloofd, plus tien procent van alle rijkdommen en heerschappij over de door hem ontdekte zeeën. Op papier een uitstekende afspraak, maar Ferdinand en Isabella hadden zich er niet aan gehouden. In de twaalf jaar nadat hij het bestaan had aangetoond van wat iedereen de Nieuwe Wereld noemde, was het ene Spaanse schip na

het andere westwaarts gevaren. Zonder toestemming van hem, de Admiraal van de Oceaanzee.

Lichtekooien. Leugenaars.

Allemaal.

‘Daar!’ riep De Torres.

Hij stopte met afdalen en keek door de bomen, voorbij duizenden rode bloesems, die de oorspronkelijke bewoners de Vlam van het Woud noemden. Hij ontwaarde een heldere poel, zo vlak als een spiegel, en hoorde het gebulder van af en aan stromend water.

Hij had Jamaica in mei 1494, op zijn tweede reis, voor het eerst aangedaan en bij de noordkust dezelfde inboorlingen aangetroffen als op de naburige eilanden. Alleen waren ze hier vijandelijker gezind. Een agressiviteit die mogelijk viel te verklaren door de nabijheid van de Cariben, een volk op het oostelijk gelegen Puerto Rico. De Cariben waren woeste kannibalen die alleen geweld begrepen. Lering trekkend uit het verleden had hij eerst bloedhonden en boogschutters aan land gestuurd om met de Jamaicanen af te rekenen. Enkelen waren gedood, anderen half verscheurd, totdat ze hem allemaal gunstig wilden stemmen.

Aangekomen bij de poel bracht hij de karavaan tot stilstand.

De Torres kwam naar hem toe en fluisterde: ‘Hier is het. Dit is de plek.’

Hij wist dat dit de laatste keer zou zijn dat hij zijn Nieuwe Wereld bezocht. Hij was eenenvijftig jaar oud en had een indrukwekkende reeks vijanden verzameld. Dat was in het afgelopen jaar wel duidelijk geworden, net als het feit dat deze vierde reis vanaf het begin vervloekt was geweest. Hij had eerst de kust verkend van wat hij als een continent was gaan beschouwen, met een onmetelijke kustlijn die zich, zo ver hij had gevaren, van noord naar zuid uitstreckte. Na die verkenningsstocht had hij gehoopt op Cuba of Hispaniola aan land te gaan, maar zijn door houtworm aangevreten vaartuigen waren niet verder gekomen dan Jamaica, waar hij ze allebei op het strand liet lopen en wachtte op redding.

Er was niemand gekomen.

De gouverneur van Hispaniola, een gezworen vijand, had besloten hem en zijn honderddertienkoppige bemanning te laten creperen.

Maar dat was niet gebeurd.

In plaats daarvan waren een paar dappere zielen in een kano naar Hispaniola geroeid en teruggekeerd met een schip.

Ja, hij had inderdaad vijanden gemaakt.

Ze waren erin geslaagd hem alle rechten te ontnemen die hij krachtens de Capitulaties ooit had bezeten. Hij had zijn adellijke status en titel van admiraal weten te behouden, maar die stelden niets voor. Zelfs de kolonisten in Santo Domingo hadden zich tegen hem gekeerd en hem gedwongen een vernederend kolonisatieverdrag te ondertekenen. Vier vreselijke jaren geleden was hij in ketenen teruggevoerd naar Spanje, alwaar hij dreigde te worden berecht en gevangengezet. Maar de koning en koningin verleenden hem onverwacht gratie, en daarna de benodigde gelden en toestemming voor een vierde overtocht.

Hij had zich afgevraagd wat hun beweegredenen waren.

Isabella leek oprecht. Ze was een avontuurlijke ziel. Maar de koning was een ander verhaal. Ferdinand had hem nooit gemogen en openlijk verklaard dat het oversteken van de westelijke oceaan een dwaze onderneming leek.

Al was dat natuurlijk voordat hij erin was geslaagd.

Nu wilde Ferdinand alleen nog goud en zilver.

Lichtekooien. Leugenaars.

Allemaal.

Hij gebaarde de inlanders dat ze de kisten moesten laten zakken. Zijn drie mannen hielpen, want elk krat was zwaar.

‘We zijn er,’ riep hij in het Spaans.

Zijn manschappen wisten wat ze moesten doen.

Er werden zwaarden getrokken en de inboorlingen werden kort na elkaar in stukken gehakt. Twee bleven kermend op de grond liggen, maar hun werd met een steek in de borst het zwijgen opgelegd. Hun dood deed hem niets. Ze waren het niet waard om dezelfde lucht als Europeanen in te ademen. Het waren nietige wezens, koperbruin en naakt als de dag waarop ze waren geboren, zonder enige vorm van schrift of een heilig geloof. Ze woonden in dorpen aan de zee, waar hij ze niet veel meer had zien uitrichten dan een paar gewassen kweken. Ze werden geleid door een man die de *cacique* werd genoemd, met wie hij tijdens zijn jaar in ballingschap bevriend was geraakt. Het was de *cacique* die hem gisteren, toen hij langs de

noordkust nog een laatste keer voor anker was gegaan, zes van zijn mannen had meegegeven.

‘Een simpele tocht naar de bergen,’ had hij het opperhoofd gezegd. *‘Hooguit een paar dagen.’*

Hij wist genoeg van hun Arawak-taaltje om zijn verzoek over te brengen. De cacique had aangegeven dat hij hem begreep en zijn verzoek ingewilligd, gebarend naar zes mannen die de kisten zouden dragen. Hij had een buiging gemaakt om hem te bedanken en een handvol valkeniersbellen als geschenk aangeboden. De hemel zij dank had hij er voldoende meegenomen. In Europa werden ze aan de poten van getrainde roofvogels gebonden. Waardeloze prullen, die hier dienden als harde valuta.

De cacique had de betaling aanvaard en ook een buiging gemaakt.

Hij had twee keer eerder handelgedreven met deze leider. Ze hadden een vriendschap gesmeed. Een verstandhouding. Eentje waarvan hij optimaal gebruikmaakte.

Toen hij het eiland in 1494 voor het eerst had bezocht en een dag voor anker lag om de lekken in zijn schip te dichten en de watervoorraad aan te vullen, was het zijn manschappen opgevallen dat er fijne goudkorreltjes in de heldere stromen dreven. Hij had de cacique ernaar gevraagd. Zo was hij achter het bestaan gekomen van een plek waar de goudkorrels groter waren, sommige wel zo groot als bonen.

Op de plek waar hij nu stond.

Maar in tegenstelling tot het leugenachtige Spaanse koningshuis interesseerde goud hem niet.

Hij streefde een hoger doel na.

Zijn ogen vonden die van De Torres en zijn oude vriend wist wat er stond te gebeuren. Met de kling van zijn zwaard wees De Torres naar een van de drie Spanjaarden, een korte, gedrongen man met een bebaard gezicht.

‘Op je knieën,’ beval De Torres, terwijl hij de man zijn wapen afhandig maakte.

De twee andere bemanningsleden hieven hun zwaard.

De gevangene knielde.

Columbus kwam voor hem staan. ‘Dacht je dat ik zo stom was?’

‘Admiraal –’

Hij maande hem tot stilte. ‘Vier jaar geleden hebben ze mij gekend teruggevoerd naar Spanje en me alles ontnomen wat mij rechtmatig toekwam. En net zo plotseling werd alles teruggegeven.’ Hij zweeg. ‘Met slechts een paar woorden verleenden de koning en koningin mij gratie voor alles wat ik zou hebben misdaan. Dachten ze dat ik achterlijk was?’ Hij aarzelde opnieuw. ‘Dat dachten ze inderdaad. En dat is nog de allergrootste belediging. Jarenlang heb ik om geld gebedeld teneinde de oceaan te bevaren. Jarenlang werd het mij geweigerd. Maar met één brief aan de kroon werden mij de gelden voor deze vierde reis toegekend. Eén verzoek, en in alles werd voorzien. Toen wist ik dat er iets niet in de haak was.’

De zwaarden hielden de gevangene in bedwang. Hij kon nergens heen.

‘Je bent een spion,’ zei Columbus. ‘Hierheen gestuurd om verslag uit te brengen over mijn handel en wandel.’

Hij walgde bij de aanblik van deze dwaas. De man vertegenwoordigde al het verraad en lijden dat hij door toedoen van Spaanse leugenaars had moeten verduren.

‘Vraag wat je weldoeners willen weten,’ eiste Columbus.

De man bleef zwijgen.

‘Vraag het, zeg ik.’ Zijn stem verhief zich. ‘Ik beveel het je.’

‘Wie bent u om bevelen te geven?’ sprak de spion. ‘U bent geen man van Christus.’

Hij verwerkte de belediging met het geduld dat een leven vol tegenslag hem had bijgebracht. Maar hij zag dat zijn landgenoten minder vergevingsgezind waren.

Hij wees naar hen. ‘Deze mannen zijn ook geen christenen.’

De gevangene spuwde op de grond.

‘Was het je missie om alles te rapporteren wat er zich op de reis voordeed? Hadden ze het voorzien op deze kratten hier? Of gaat het ze simpelweg om goud?’

‘U bent niet waarachtig geweest.’

Hij lachte. ‘Ik ben niet waarachtig geweest?’

‘De Heilige Moederkerk zal erop toezien dat uw verdoemde ziel eeuwig brandt in de hel.’

Toen drong het tot hem door. Deze spion werkte voor de inquisitie. De grootste vijand van allemaal.

Het vuur van zelfbehoud laaide in hem op. Hij zag de bezorgdheid in De Torres' ogen. Hij was al sinds hun vertrek uit Spanje, twee jaar geleden, op zijn hoede voor dit gevaar. Maar waren er meer ogen en oren? De inquisitie had mensen in groten getale op de brandstapel doen belanden. Hij haatte alles waar ze voor stonden.

Wat hij hier vandaag tot voltooiing zou brengen, was er geheel op gericht om dat kwaad te verijdelen.

De Torres had hem reeds verteld dat hij niet het risico wilde lopen te worden ontdekt door Spaanse inquisiteurs. Hij zou niet terugkeren naar Europa. Hij wilde zich op Cuba vestigen, een veel groter eiland in het noorden. De andere twee mannen met zwaarden, jonger, gretiger, hadden eveneens besloten te blijven. Dat zou hij ook moeten doen, maar zijn bestemming lag elders – hoewel hij het graag anders had gezien.

Hij keek dreigend omlaag.

‘De Engelsen en Hollanders noemen mij Columbus. De Fransen, Colomb. De Portugezen, Colom. Spanjaarden kennen mij als Colón. Maar geen van die namen is mijn geboortenaam. Helaas zul je mijn ware naam nooit weten en zul je ook geen verslag uitbrengen aan je weldoeners die in Spanje wachten.’

Hij gebaarde en De Torres stak zijn zwaard in de borst van de man.

De gevangene had geen tijd om te reageren.

Met een weerzinwekkend geluid werd de kling eruit gerukt en het lichaam kantelde vanaf de knieën naar voren, om met het gezicht tegen de grond te slaan.

Er verspreidde zich een poel van bloed die de aarde rood kleurde.

Hij spuwde op het lijk, net als de anderen.

Hij hoopte dat dit de laatste man zou zijn die hij zou zien sterven. Hij was het moorden moe. Aangezien hij spoedig zou terugkeren naar zijn schip om dit land voor eeuwig te verlaten, zou de cacique geen represailles kunnen nemen uit wraak voor de zes doden. Anderen zouden die prijs betalen, maar dat waren zijn zaken niet. Ze waren allemaal vijanden, en pijn was het enige wat hij ze toewenste.

Hij draaide zich om en bestudeerde eindelijk de plek waar hij stond. Hij ontwaarde elk detail dat was beschreven.

‘Ziet u, admiraal,’ zei De Torres. ‘Het is alsof God ons eigenhandig hierheen heeft geleid.’

Zijn oude vriend had gelijk.

Daar leek het wel op.

Wees zo moedig als een luipaard, zo licht als een adelaar, zo gewind als een hert, en zo sterk als een leeuw om de wil van uw Vader in de hemel te laten geschieden.

Wijze woorden.

‘Kom,’ zei hij tegen de anderen. ‘Laat ons bidden dat het geheim van deze dag lang verborgen zal blijven.’

1

Tom Sagan greep het pistool. Hij had dit moment een jaar lang overdacht, de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen, en uiteindelijk besloten dat één voordeel zwaarder woog dan alle nadelen.

Hij wilde gewoon niet meer leven.

Ooit was hij onderzoeksjournalist geweest bij de *Los Angeles Times*, waar hij een vast salaris met vijf nullen had opgestreken en onder zijn vetgedrukte naamregel het ene hoofdartikel na het andere op de voorpagina was verschenen. Hij had over heel de wereld gewerkt: Sarajevo, Beijing, Johannesburg, Belgrado en Moskou. Maar het Midden-Oosten werd zijn specialiteit, een regio die hij als geen ander leerde kennen en waar hij zijn reputatie had gevestigd. Zijn vertrouwelijke adresbestanden hadden ooit vol gestaan met honderden bereidwillige bronnen, mensen die wisten dat hij ze ten koste van alles zou beschermen. Dat had hij bewezen toen hij in Washington, D.C., elf dagen in de cel doorbracht omdat hij weigerde zijn bron te onthullen achter een artikel over een corrupt Congreslid uit Pennsylvania.

Die man was naar de gevangenis gegaan.

Tom was voor de derde keer genomineerd voor een Pulitzerprijs.

De prijs werd uitgereikt in eenentwintig categorieën. Een ervan was voor 'onderscheidende onderzoeksjournalistiek door een individu of team, gepubliceerd als krantenartikel of een serie artikelen'. De winnaars kregen een certificaat, tienduizend dollar en de mogelijkheid om dat ene felbegeerde woord – *Pulitzerprijswinnaar* – aan hun naam toe te voegen.

Hij had zijn Pulitzer gewonnen.

Maar ze pakten hem weer af.

Zo leek het met alles te gaan in zijn leven.

Alles was van hem afgepakt.

Zijn carrière, zijn reputatie, zijn geloofwaardigheid, zelfs zijn zelf-respect. Met als slotsom dat hij was mislukt als zoon, vader, echtgenoot, verslaggever en vriend. Een paar weken terug had hij die neerwaartse spiraal op een schrijfblok in kaart gebracht, constaterend dat het allemaal op zijn vijfentwintigste was begonnen. Hij was pas afgestudeerd aan de universiteit van Florida, de op twee na beste van zijn klas, met een masterdiploma journalistiek op zak.

Toen had zijn vader hem verstoten.

Abiram Sagan was onverbiddeijk geweest.

'We maken allemaal keuzes. Goed. Slecht. Niet goed en niet slecht. Je bent een volwassen kerel, Tom, en hebt jouw keuzes gemaakt. Nu moet ik de mijne maken.'

En dat had hij gedaan.

Op datzelfde schrijfblok had hij de hoogte- en dieptepunten op een rijtje gezet. Sommige van voor die tijd, als redacteur van de schoolkrant op zijn middelbare school en campusreporter aan de universiteit. De meeste daarna. Hoe hij van medewerker op de nieuwsredactie was opgeklommen tot vaste verslaggever en hoofdcorrespondent buitenland. De prijzen. Lofbetuigingen. Respect van zijn collega's. Hoe had die ene journalist zijn stijl ook alweer omschreven? *'Breed georiënteerde en vooruitziende verslaggeving met gevaar voor eigen leven.'*

Toen zijn scheiding.

De vervreemding van zijn enige kind. Slechte beleggingskeuzes. Nog slechtere levenskeuzes.

Ten slotte zijn ontslag.

Acht jaar geleden.

En het schijnbaar zinloze leven daarna.

De meeste van zijn vrienden was hij kwijtgeraakt. Al kon hij dat hun niet geheel aanrekenen, daar droeg hij zelf ook schuld aan. Naarmate zijn depressie zich had verdiept, had hij zich in zichzelf teruggetrokken. Het mocht een wonder heten dat hij niet aan de drank of drugs was geraakt, maar geen van beide had hem ooit kunnen bekoren.

Zelfmedelijden was zijn drug.

Hij staarde om zich heen naar het interieur van de woning.

Hij had besloten hier een eind aan zijn leven te maken, in het huis van zijn ouders. Toepasselijk, zij het op een nogal morbide wijze. De dikke lagen stof en muffe geur herinnerden hem eraan dat de kamers al drie jaar leegstonden. Hij had het gas, licht en water niet laten afsluiten, betaalde de geringe belastingen, en liet het gazon net vaak genoeg maaien zodat de buren niet zouden klagen. Eerder had hij gezien dat de uitdijende moerbeiboom in de voortuin moest worden gesnoeid, en het hekje nodig geschilderd.

Hij haatte het hier. Te veel schimmen uit het verleden.

Hij liep de kamers door en dacht aan gelukkiger tijden. In de keuken kon hij de potten met zijn moeders jam, die vroeger naast elkaar in de vensterbank stonden, nog altijd zien. De gedachte aan haar overspoelde hem met een ongewoon gevoel van gelukzaligheid, dat snel wegzakte.

Hij hoorde eigenlijk een briefje achter te laten, om uit te leggen waarom hij het had gedaan, om iemand of iets de schuld te geven. Maar gericht aan wie? Of wat? Niemand zou hem geloven als hij hun de waarheid vertelde. Helaas was er, net als acht jaar geleden, niemand anders die hij de schuld kon geven. Alleen zichzelf.

Zou het iemand ook maar iets kunnen schelen of hij dood was of niet?

Zijn dochter in elk geval niet. Hij had haar al twee jaar niet gesproken.

Zijn literair agent? Misschien. Ze had een hoop geld verdiend aan zijn werk als ghostwriter. Hij was geschokt geweest toen hij erachter kwam dat veel zogenaamde bestsellerauteurs geen woord konden schrijven. Wat had die ene criticus gezegd ten tijde van zijn val? *‘Voor journalist Sagan ligt een veelbelovende carrière als sprookjesverteller in het verschiet.’*

Klootzak.

Maar hij had dat advies wel opgevolgd.

Hij vroeg zich af hoe je moest verklaren dat je zelfmoord pleegde. Het is per definitie een irrationele daad. En zo’n daad is per definitie niet te verklaren. Hij hoopte dat iemand hem zou begraven. Hij had voldoende geld op de bank, meer dan genoeg voor een fatsoenlijke begrafenis.

Hoe zou het zijn om dood te zijn?

Bleef je je bewustzijn houden? Kon je horen? Zien? Ruiken? Of was het simpelweg eeuwige duisternis? Geen gedachten. Geen gevoelens.

Helemaal niets.

Hij liep terug naar de voorkant van het huis.

Buiten was het een prachtige dag in maart; de middagzon scheen fel. Florida was echt gezegend met fantastisch weer. Het was net Californië – maar dan zonder de aardbevingen – waar hij voor zijn ontslag had gewoond. Hij zou het gevoel van een warme zon op een mooie zomerdag gaan missen.

Hij bleef stilstaan in de open gang en keek naar de salon. Zo had zijn moeder de kamer altijd genoemd. Op de sjabbat hadden zijn ouders hier gezeten, waar Abiram voorlas uit de Thora. Het vertrek waar Jom Kipoer en de heilige dagen in acht waren genomen. Hij herinnerde zich de tinnen menora, de zevenarmige kandelaar, brandend op de tafel tegen de muur. Zijn ouders waren vrome joden geweest. En na zijn bar mitswa had ook hij eerst een studie gemaakt van de Thora, staande voor de vensters met twaalf ruitjes en damasten gordijnen. Zijn moeder had er maanden over gedaan om die gordijnen te naaien. Ze was goed geweest met haar handen, een schat van een vrouw, door iedereen geliefd. Hij miste haar. Ze stierf zes jaar voor Abiram, die nu alweer drie jaar dood was.

Tijd om er een eind aan te maken.

Hij keek aandachtig naar het vuurwapen, een pistool dat hij een paar maanden eerder op een wapenbeurs in Orlando had gekocht, en ging op de bank zitten. Wolken stof stegen op en dwarrelden neer. Hij dacht aan Abirams preek over de bloemetjes en de bijtjes. Hij had toen op precies dezelfde plek gezeten. Hoe oud zou hij zijn geweest? Twaalf?

Achtendertig jaar geleden.

Maar het leek wel vorige week.

Zoals gebruikelijk was de uitleg kort en bondig geweest.

‘Begrijp je het?’ vroeg Abiram hem. ‘Het is belangrijk dat je het begrijpt.’

‘Ik vind meisjes niet leuk.’

‘Dat komt nog wel. Dus vergeet niet wat ik heb gezegd.’

Vrouwen. Ook dat was niet goed verlopen. Hij had als jongeman bitter weinig relaties gehad voordat hij met Michele trouwde, het eerste meisje dat serieus interesse in hem toonde. Maar na zijn ontslag kwam er een eind aan het huwelijk, en sinds zijn teloorgang waren er geen andere vrouwen geweest. Michele had diepe sporen achtergelaten.

‘Misschien zal ik ook haar straks weer zien,’ mompelde hij.

Zijn ex-vrouw was twee jaar geleden bij een auto-ongeluk om het leven gekomen.

Dat was de laatste keer dat hij met zijn dochter had gesproken, haar woorden luid en duidelijk: *‘Ga weg. Ze zou je hier niet willen zien.’*

En dus had hij de rouwdienst verlaten.

Hij staarde opnieuw naar het wapen, met zijn vinger aan de trekker. Hij zette zich schrap, haalde diep adem en bracht de loop naar zijn slaap. Hij was linkshandig, zoals bijna iedere Sagan. Zijn oom, een oud-honkbalprof, had hem als kind verteld dat als hij kon leren hoe je een effectbal gooide, hij een fortuin kon verdienen in de hoogste competities. Getalenteerde linkshandige werpers waren zeldzaam.

Maar ook in de sport was hij mislukt.

Hij drukte de loop tegen zijn slaap en voelde het metaal op zijn huid.

Hij sloot zijn ogen en spande zijn vinger om de trekker, terwijl hij zich voorstelde hoe zijn overlijdensbericht zou beginnen: *Op dinsdag 5 maart heeft ex-onderzoeksjournalist Tom Sagan zich in zijn ouderlijk huis in Mount Dora, Florida, van het leven beroofd.*

Iets meer kracht en –

Tik. Tik. Tik.

Hij opende zijn ogen.

Buiten stond een man voor het raam, zo dicht bij de ruitjes dat Tom het gezicht kon zien – ouder dan hij, verzorgd uiterlijk, gedis-tingeerd – en de rechterhand van de man.

Waarmee hij een foto tegen het glas hield.

Hij concentreerde zich op de afbeelding van een jonge vrouw, liggend met de armen en benen uit elkaar.

Alsof ze lag vastgebonden.
Hij herkende het gezicht.
Zijn dochter.
Anna.

Van Steve Berry verschenen eveneens bij De Fontein:

De Amberzaal (2004)

De Romanov voorspelling (2005)

Het derde geheim (2006)

De erfenis van de Tempeliers (2007)

De Alexandrië-connectie (2008)

Het Venetiaans bedrog (2009)

Het geheim van de kathedraal (2010)

Het complot van Parijs (2011)

De tombe van de keizer (2012)

Eerste druk juli 2013

© 2012 Steve Berry

© 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Ballantine Books, een imprint van Random House Publishing Group, onderdeel van Random House, Inc.

Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books

Oorspronkelijke titel: *The Columbus Affair*

Uit het Engels vertaald door: Gert-Jan Kramer

Bijbelcitaten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling

Kaart blz. 8-9: © 2012 David Lindroth, Inc.

Omslagontwerp: Bureau Beck, Amsterdam

Omslagfoto: Getty Images

Vormgeving binnenwerk: V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 3381 7

ISBN e-book 978 90 261 3382 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.steveberry.org

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.